

rammo; ning sain Jummalal õnnistamist; ollen ka ikka Jummalal ees kõndinud ommas waagadusses ja innimestega rahus ellanud; sellega valmistasin ennesele rahvo ja römo.

Keik sedda aastad kunitasid ja kasvatasid.

— Õe nendasammoti, poioke, siis siinagi wannadus on fui täis riik, mis õiska missega reiallusse forjataks.

Agga kelle arrolisseks panned sa kurja inimese wannadust?

Wata siin, wastas wanna issa, se ohhakas. Temma on üksik ja mahhajatud, ja temma hal pea tuultele mängiks. Need tedda luggupiddamata ja murretsematta laiale pillaavad. Täis riiliapea olgo sulle tahheks, ja üksik ohhakas nomiaks! —

5. Hillel ja Maimon.

Torgal Hillelil oli üks õppia, Maimon nimmi, ning Hillel tundis suurt römo se nore mehhhe heast moistusse ja tarkusse. Agga temma sgi kuulda et Maimon liaste

oimma ennese tarkusse peale lotis ja foggoni palivet teggematta játtis. Sell se noormees mõtles nenda ommas süddames: Mis eest teeksin palivet? Kas Jummalal, kes keik teab, meie sanno tarvis, et õa woiks aidata ja anda? Siis õa polleks ennam fui innimesse laps. Kas innimeste pallumised ja õhkamised woivad temma mele ja nou teisiti põdrda? Eks se Keigeheldem anna meile ilmapalweta isleennesest sedda mis heaks ja kassuks tulleb? Nenda mõtles noormees ommas süddames. Agga Hillel olli wâgga murres et Maimon enast targemaks piddas fui Jummalal sanna, ja wõttes ette tedda õige tele juhhatada.

Kui ühhel pával Maimon temma jure tulli, leidis ta Hillelit rohhoedas palmipude warjus istmasti, ja pead mõttes käe peale toetamast. Siis küsis Maimon ja ütles: Õppetaja, mis peale sa járrelembild? Hillel, pead ülestõstes, wastas nenda:

Wata! on mul üks hea sõbber, kes oma párandusse madest ellab. Need temma